

*Sutikus Jėzų, liudyti Jį visam pasauliui
tiems, kurie yra arti ir toli.*

Degančios širdys, keliu žengiančios kojos (plg. Lk 24, 13-35)

**ŠVČ. M. MARIJOS
ROŽINIO MALDA
ŠVENČIANT 2023 M.
MISIJŲ MĖNESĮ**

Nacionalinė misijų tarnyba

„Degančios širdys, keliu žengiančios kojos“

(plg. Lk 24, 13-35)

ŠVČ. M. MARIJOS
ROŽINIO MALDA
ŠVENČIANT 2023 M.
MISIJŲ MĖNESĮ

MOKINIŲ MISIONIERIŲ MALDA

Viešpatie, kaip Emauso mokiniams,
atverk mūsų **akis**,
kad atpažintume Tave
kaip esantį ir gyvą tarp mūsų,
kaip einantį šalia mūsų.

Atverk mūsų **ausis**,
kad su džiaugsmu
klausytumėmės mums skelbiamo žodžio
ir sušildytumėme širdis tų, kurie nori Tavęs ieškoti.

Atverk mūsų **širdis**, sušildyk jas,
kad leistume sau įsitraukti į Tavo istoriją kaip mokiniai,
kurie tampa Tavo prisikėlimo liudytojais ir
skelbėjais visame pasaulyje.

Padaryk mus misionieriais,
pasirengusiais dalytis savo atradimais su kitais,
kad praturtintume vieni kitus,
nes Tu esi brangus lobis,
kuriam verta pašvęsti visą gyvenimą.
Tu esi mūsų turtas ir paveldo dalis –
toji, kuri mums įprasmina
kiekvieną dieną ir pripildo ją džiaugsmo.
Amen.

„Degančios širdys, keliu žengiančios kojos“

(plg. Lk 24, 13-35)

ŠVČ. M. MARIJOS
ROŽINIO MALDA
ŠVENČIANT 2023 M.
MISIJŲ MĖNESĮ

2023 m.
Nacionalinė misijų tarnyba
S. Skapo g. 4, LT-01122,
j.m. k. 306008380
www.misijos.katalikai.lt

Maldos – iš Liturginio apeigyno.

Vatikano II Susirinkimo dekreto dėl Bažnyčios misijinės veiklos „Ad gentes“ citatos – iš Katalikų interneto tarnybos puslapio *eis.katalikai.lt*.

Šv. Rašto tekstai ir popiežiaus tekstai – iš interneto.

Tekstą parengė

Kun. ALESSANDRO BARELLI SDB,

Nacionalinės misijų tarnybos direktorius

NIHIL OBSTAT

Kun. bažn. t. mgr. M. BIANCO SDB

Censor ad hoc deputatus

Vilnius, 2023 m. liepos 13 d.

IMPRIMATUR

† G. GRUŠAS

Archiepiscopus Vilnensis

Vilnius, 2023 m. liepos 13 d.

Nr. S-399/23

© Lietuvos vyskupų konferencija, 2023

© Nacionalinė misijų tarnyba, 2023

ISBN 978-609-96325-1-3

www.misijos.katalikai.lt

info@misijos.katalikai.lt

2023 m. leidinio

Pratarmė

Mokiniai, tapę skelbėjais

Ši knygelė – tai pagalba parapijų bendruomenėms ir su įvairiais religiniais judėjimais susijusiems žmonėms, kad jie galėtų geriau pajusti misijų mėnesio – spalio dvasią. Spalio mėnuo lietuviškoje tradicijoje glaudžiai susijęs ir su Rožinio malda. Tokie skirtingi šio mėnesio turiniai praturtina vienas kitą ir sustiprina konkrečių mūsų būdą gyventi katalikų tikėjimu maldoje ir kasdien ją praktikuojant. Pasitelkiant šį leidinį taip pat ir mūsų Rožinio malda bus labiau įtraukta į gyvybingą Bažnyčios kontekstą, tapdama aktuali ir galingu visos krikščionių bendruomenės atsivertimo įrankiu.

Be popiežiaus Pranciškaus žinios Pasaulinei misijų dienai ir spalio Rožinio maldos tekstų kiekvienai mėnesio dienai siūlome po citatą iš Vatikano II Susirinkimo dekreto *Ad gentes* apie misionieriškąją Bažnyčios dvasią: turėdami minty 2025 metų Bažnyčios jubiliejų, 2023-aisiais esame popiežiaus kviečiami iš naujo perskaityti, įsigilinti ir apmąstyti Vatikano II Susirinkimo dokumentus. Šios knygutės citatos taip pat yra mūsų įsitraukimo į visuotinės Bažnyčios kontekstą liudijimas.

Iš kur kyla poreikis švęsti Pasaulinę misijų dieną ir misijų mėnesį? Kuo ypatingi 2023 metai?

Misijų mėnuo, misijų diena

Po Vatikano II Susirinkimo (1962–1965) Bažnyčioje formavosi nauja, stipresnė misionieriška savimonė. Tai pakurstė poreikį pažinti, tyrinėti, apmąstyti ir išgyventi krikšto – misijos pašaukimą nebe epizodiškai, o pagal pagrįstus ir visuotinai pripažintus kriterijus. Vis labiau išryškėjo „stipraus laiko“, skirto visuotinei Bažnyčios misijai visai Dievo tautai, poreikis. Taigi nuo septintojo dešimtmečio pabaigos Italijos Popiežiškosios tikėjimo sklaidos misijų draugijos iniciatyva spalio 22 d. buvo paskirtas išimtinai visuotinei misijai. Šį mėnesį įgyvendinamos įvairios iniciatyvos, o svarbiausias akcentas yra priešpaskutinį jo sekmadienį minima Pasaulinė misijų diena. „Stiprųjų laiką“ šią dieną visame pasaulyje skelbia Popiežiškosios misijų draugijos, kurioms Lietuvoje atstovauja Nacionalinė misijų tarnyba. Šiemet Pasaulinė misijų diena bus minima spalio 22 d.

„Kaip kvėpavimas negali sustoti, nes antraip grėstų mirtis, taip ir misionieriškas polėkis negali apsiriboti viena diena metuose, jei nenorime pakenkti Bažnyčios ateičiai ir pačiai mūsų krikščioniškai egzistencijai“ (Paulius VI). Todėl svarbiame po Vatikano II susirinkimo išleistame dokumente *Ecclesiae Sanctae* teigiama,

kad „Pasaulinė misijų diena turi būti spontaniška misionieriškos dvasios išraiška, palaikoma kasdienėmis maldomis ir aukomis“.

A. a. popiežius Benediktas XVI 2007 m. Pasaulinei misijų dienai skirtoje žinioje priminė: „Susidurdamos su sekuliarizuota kultūra, kuri, kaip kartais atrodo, vis labiau skverbiasi į Vakarų visuomenes, taip pat atsižvelgdamos į šeimos krizę, pašaukimų mažėjimą bei senstančią dvasininkiją, šiandien mūsų Bažnyčios, turinčios senas tradicijas, rizikuoja užsisklęsti, į ateitį žvelgti su mažesne viltimi ir pristabdyti misionierišką savo veiklą. Tačiau būtent dabar yra laikas su pasitikėjimu atsiverti Dievo Apvaizdai, kuri niekada neapleidžia savo tautos ir Šventosios Dvasios galia veda ją savo amžinojo išganymo plano įgyvendinimo link“.

Popiežius Pranciškus 2018 m. Pasaulinės misijų dienos proga taip pat primena, kad „meilės neįmanoma apriboti“, o tokia jos sklaida gimdo „susitikimą, liudijimą, skelbimą“. Ji taip pat skatina „dalytis meile su visais, kurie yra toli nuo tikėjimo, jam abejingi, o kartais – ir priešiški“. Popiežius Pranciškus reiškia didelį dėkingumą už visas bažnytines veiklas, kurias „leidžia asmeniškai sutikti gyvąjį Kristų Jo Bažnyčioje: už parapijas, asociacijas, judėjimus, religines bendruomenes, įvairias misionieriškas tarnystes, įskaitant Popiežiškąsias misijų draugijas, gimusias „iš jaunų širdžių“, kad

padėtų skelbti Evangeliją visoms tautoms, prisidėdamos prie daugybės tiesos ištroškusių žmonių žmogiškojo bei kultūrinio augimo“.

Šias mintis popiežius Pranciškus pakartojo ir savo žinioje, skirtoje 2023 m. Pasaulinei misijų dienai: „Visi galime prisidėti prie šio misionieriško judėjimo: maldomis, veikla, remdami pinigais ar aukodami savo kentėjimus, taip pat – asmeniniais liudijimais. Popiežiškosios misijų draugijos yra ypač tinkama priemonė šiam misionieriškam bendradarbiavimui skatinti tiek dvasiniu, tiek materialiu lygiu. Todėl Pasaulinės misijų dienos rinkliava skiriama Popiežiškajai tikėjimo skleidimo draugijai“.

Būti misionieriais pirmiausia širdimi, o tik po to veiksmais

Spalio mėnuo prasideda šv. Teresės iš Lizjė (Lisieux), misijų globėjos, liturginiu minėjimu. Šis minėjimas primena mums, kad Evangelijos misionieriai skiriasi pagal tai, kaip jie skelbia Jėzaus Kristaus apreikštą Dievą. Reikia tokių skelbėjų, kurie paliktų savąsias pirmines bendruomenes ir savo gyvenimu liudytų tikėjimą tarp žmonių, kurie dar nėra girdėję Gerosios Naujienos. Tačiau yra ir tokių, kurie lieka savo gyvenamojoje aplinkoje, bet yra kviečiami palaikyti pirmuosius malda, aukomis, gyvenimo pavyzdžiu. Jie taip pat yra misionieriai.

Popiežius Pranciškus primena: „Šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresė yra misijų globėja, bet ji niekuomet nebuvo misijose: kaip tai suprasti? Ji buvo vienuolė karmelitė, o jos gyvenimas buvo kupinas menkumo bei silpnumo dvasios – ji save vadino „mažu smėlio grūdėliu“. Būdama silpnos sveikatos, Teresėlė mirė sulaukusi vos 24 metų. Tačiau nors jos kūnas buvo silpnas, širdis – pilna gyvybės. Ji buvo misionierė. Savo dienoraštyje šv. Teresė pasakoja troškusi būti misioniere ne tik keletą metų, bet visą likusį gyvenimą, iki pasaulio pabaigos. Teresė buvo kelių misionierių „dvasios sesuo“: iš vienuolyno lydėjo juos savo laiškais, maldomis ir nuolat aukojo už juos įvairius apsimarinimus. Nesiekdama pasirodyti ji meldėsi užtarimo malda už misijas, veikė tarsi variklis, kurio nesimato, bet kuris suteikia transporto priemonei galimybę judėti į priekį. Iš tiesų misionieriai, kurių globėja yra Teresė, yra ne tik tie, kurie toli iškeliauja, išmoksta naujų kalbų, daro gerus darbus ir moka gerai skelbti Evangeliją. Ne. Misionierius yra kiekvienas žmogus, kuris savo gyvenamoje aplinkoje yra Dievo meilės įrankis. Kiekvienas, kuris daro viską, kad per jo liudijimą, maldas, užtarimus ateitų Jėzus. Tikėjimas gimsta iš traukos. Krikščionimi tampama ne todėl, kad kas nors priverčia, bet todėl, kad būname paliesti meilės“. (2023.06.07 katechezė)

Todėl turime atnaujinti misionierišką savo savimone: Evangelijos žinia negali sustoti – ji turi skliti į toli-

mus ir artimus kraštus. Tolimus ne tik geografiškai, bet ir socialine prasme: štai galbūt mūsų kaimynas taip nutolo nuo Dievo, kad jo gyvenime nėra jokios tikėjimo šviesos. Tačiau kas pasieks mūsų kaimyną, jei ne mūsų gyvenimo pavyzdys? Rytinis pasisveikinimas, jam suteikta paslauga, pagalba, gailestingumas bei abipuse pagarba paremti kaimyniški santykiai... Visa tai gali grąžinti tam žmogui tikėjimo šviesą. Mūsų artimaisiais taip pat gali būti ir tie broliai bei seserys, kurie gyvena Afrikoje, Azijoje, Okeanijoje, Amerikoje ar kitur. Galbūt jie Kristaus žinią priėmė tik prieš kelis dešimtmečius, tačiau gyvena ja labai entuziastingai. Jauskime, kad jie mums yra labai artimi, gali už mus melstis ir rodyti mums gerą pavyzdį, atnaujindami mūsų džiaugsmą gyventi krikščioniškai.

Emauso mokiniai – pavyzdys kiekvienam mokiniui misionieriui

Pasaulinei misijai dieną popiežius pasirinko Emauso mokinių vaizdinį iš Evangelijos pagal Luką 24 skyriaus. Šios ištraukos centre – du mokiniai, keliaujantys į Emausą. Jie visais laikais domino skaitytojus. Kas jie? Kur eina? Atrodo, kad šiuos du veikėjus gaubia paslapties skraistė. Vieno iš jų nežinome nei vardo, nei lyties...

Kurti atmintį, atverti širdį

Emauso mokiniai yra tikroje tikėjimo kelionėje. O šią

kelionę reikia pradėti būtent nuo širdies. Susitikimo su Kristumi pabaigoje jie sako: „Argi mūsų širdys nebuvo užsidegusios, kai jis kelyje mums kalbėjo ir atvėrė Raštų prasmę?“ (Lk 24, 32). Atkreipkime dėmesį į vieną detalę: šie du mokiniai nebuvo apaštalai, tačiau jie pažino Jėzų žemiškajame Jo gyvenime, gerai žinojo, ką Jis buvo padaręs: „Jis buvo pranašas, galin-gas darbais ir žodžiais...“ (Lk 24, 19). Emauso mokiniai labai gražiai apibūdina Jėzaus tarnystę, tačiau trūksta vieno dalyko – širdies. Jėzus juos pavadina „neišma-nėliais ir nerangios širdies“ (Lk 24, 25). Skausmas ir nusivylimas dėl to, kas įvyko, atšaldė jų vidų, tačiau Viešpats juos aplanko toje nesėkmės patirtyje, išgydo jų atmintį ir paskatina vėl atverti širdis, kurios jau buvo užsivėrusios.

Matyti Viešpatį – misijos pradžia

Jėzus visada buvo su jais, jie kartu vaikščiojo, o vis dėl-to šie žmonės Prisikėlusiojo neatpažino. Dviejų moki-nių „matymas“ aprašomas su daug ironijos: iš pradžių jie Jėzaus visai nematė, bet Jis „ėjo kartu“ (Lk 24, 15). Vėliau jie jau kalbasi su Jėzumi, tačiau palaiko jį sve-timšaliu. Pats Viešpats aiškina jiems Raštų prasmę ir kartu su jais vakarieniauja. Po Prisikėlimo kiekviena Viešpaties vakarienė yra dovanojimo ir meilės žen-klas. Nežinome, kur jie apsistojo, ar tai buvo namai, ar užėiga – evangelistas mums to nepasako, tai nėra svar-bu. Teksto autorius visą mūsų dėmesį nori sutelkti į

Jėzaus veiksmą tą vakarą – tai yra svarbiausias viso pasakojimo momentas: „Jis paėmė duoną, palaimino, laužė ir davė jiems“ (Lk 24, 30). Ši duona – tai ne vien vanduo ir miltai. Tai Paskutinės vakarienės atminimas. Per ją Jėzus kalbėjo: „Tai yra mano kūnas, kuris už jus atiduodamas. Tai darykite mano atminimui“ (Lk 22, 19). Tuomet „jų akys atsivėrė, ir jie pažino Jėzų“ (Lk 24, 31). Didžiausias kada nors atliktas Meilės veiksmas leidžia jiems atpažinti Viešpatį. Nebeįmanoma sulaikyti džiaugsmo, jis prasiveržia jų gyvenimuose. Todėl Emauso mokiniai grįžta į Jeruzalę, kad paskelbtų kitiems mokiniams, ką regėję.

2023 m. Pasaulinei misijų dienai skirtoje žinioje popiežius rašo: „Žengiančių kojų“ įvaizdis mums dar kartą primena visada aktualią *missio ad gentes*, prisikėlusio Viešpaties Bažnyčiai pavestą misiją evangelizuoti kiekvieną žmogų ir kiekvieną tautą iki pat žemės pakraščių. Šiandien žmonijai, pažeistai daugybės neteisrybių, alinamai susiskaldymų ir karų, labiau nei bet kada anksčiau reikia Gerosios Naujienos apie taiką ir išgelbėjimą Kristuje. Todėl šia proga noriu pakartoti, kad „visi turi teisę gauti Evangeliją. Krikščionys privalo ją skelbti neišskirdami nė vieno ir daryti tai ne tarsi primesdami naują pareigą, bet kaip žmonės, trokštantys pasidalyti džiaugsmu, parodyti gražų horizontą, pasiūlyti viliojantį pokylį“ (*Evangelii Gaudium*, 14). Misionieriškas atsivertimas tebėra svarbiausias tikslas,

kurį turime kelti sau ir kaip individai, ir kaip bendruomenė, nes „misionieriškoji veikla yra viso Bažnyčios darbo paradigma“ (ten pat, 15).

Kas yra Emauso mokiniai?

Mes patys esame Emauso mokiniai, kai einame tuo pačiu keliu kaip ir jie, kai prisimename Viešpaties veikimą mūsų gyvenime ir kai nuoširdžiai klausantis Jo Žodžio užsidega mūsų širdys. Esame Emauso mokiniai, kai susitikimo su Prisikėlusiuoju džiaugsmas neleidžia mums užmigti naktimis ir skatina mus būti Jo Džiaugsmo liudytojais. Tai mes, kurie grįžtame į savo aplinką liudyti susitikimo su gyvu, prisikėlusiu Išganytoju. Mokinių kelionė atgal į Jeruzalę yra misionieriškas veiksmas *par excellence*, kuris neapsiriboja vien kalbomis apie Dievą, bet ir Jį liudija.

„Kaip tie du mokiniai pasakojo kitiems, kas jiems atsitiko kelyje (plg. Lk 24, 35), taip ir mūsų skelbimas bus džiaugsmingas pasakojimas apie Viešpatį Kristų, Jo gyvenimą, kančią, mirtį ir prisikėlimą, apie stebuklus, kuriuos Jo meilė įvykdė mūsų gyvenime. Taigi ir mes vėl leiskimės į kelionę, nušviesti susitikimo su Prisikėlusiuoju ir atgaivinti Jo Dvasios. Eikime degančiomis širdimis, atviromis akimis ir keliu žengiančiomis kojomis, kad Dievo žodžiu uždegtume kitų širdis, atvertume kitiems akis pamatyti Jėzų Eucharistijoje ir pakviestume visus drauge keliauti taikos ir išganymo

keliu, kuri Dievas Kristuje dovanojo žmonijai“ (Popiežiaus žinia 2023 m. Pasaulinės misijų dienos proga).

Į sinodą susirinkusi misionieriška Bažnyčia

2023 m. spalio mėnesį Romoje rengiamas Vyskupų sinodas. Jis renkasi Bažnyčiai visame pasaulyje įsitraukus į sinodinę kelionę. Švenčiant misijų mėnesį būtina prisiminti, jog šiandien daugybė balsų ragina visuotinę Bažnyčią atsinaujinti ir atsiversti.

Paskatinti prasidėjusios Sinodo kelionės, negalime ignoruoti krikščioniškų bendruomenių gyvenimo sąlygų skirtumų įvairiuose pasaulio regionuose. Kai kuriose šalyse Bažnyčiai priklauso dauguma gyventojų, ir ji yra kultūrinis visos visuomenės kelrodis. Tačiau esama ir tokių šalių, kuriose katalikai sudaro mažumą. Kai kuriose iš jų katalikai bei kiti krikščionys netgi patiria labai žiaurių persekiojimų, o neretai ir kankinystę. Vienur vyrauja sekuliarizuotas mąstymas, siekiantis išstumti religiją iš viešosios erdvės, kitur – religinis fundamentalizmas, negerbiantis kitų žmonių laisvės, skatinantis įvairias netolerancijos bei smurto formas, kurios atsispindi ir krikščionių bendruomenėje bei jos santykiuose su visuomene. Neretai ir krikščionys perima tokias nuostatas, kurstančias susiskaldymą ir susipriešinimą net pačios Bažnyčios viduje. Taip pat reikia atsižvelgti ir į tai, kaip dėl įvairių priežasčių (dėl etninio, rasinio, kastų ar kitokio socialinio susiskaidy-

mo, kultūrinio ir struktūrinio smurto) visuomenėje vykstantys lūžiai atsispindi krikščionių bendruomenėje ir jos santykiuose su visuomene. Šios situacijos daro didelę įtaką Sinodo pasiūlytos sąvokos „žengti drauge“ prasmei ir konkrečioms jos įgyvendinimo galimybėms.

Sinodalumas yra Bažnyčios, pašauktos atsinaujinti veikiant Šventajai Dvasiai ir klausantis Dievo Žodžio, pagrindinis kelias. Gebėjimas išivaizduoti kitokią Bažnyčios ir jos institucijų ateitį, atitinkančią gautą misiją, didele dalimi priklauso nuo pasirinkimo pradėti įsiklausymo, dialogo ir bendruomeninio išvalgumo procesus, kuriuose kiekvienas gali dalyvauti ir prisidėti. Tuo pat metu pasirinkimas „žengti drauge“ yra pranašiškas ženklas žmonijai, reikalingai bendro projekto siekiant visų gerovės. Bažnyčia, gebanti palaikyti bendrystę ir brolybę, dalyvavimą ir subsidiarumą, būdama ištikima tam, ką skelbia, galės stoti šalia vargšų bei atstumtųjų ir paskolinti jiems savo balsą. Norėdami „žengti drauge“, turime leisti, kad Šventoji Dvasia ugdytų mūsų ištis sinodinių mąstymą. Turime drąsiai ir laisvomis širdimis įsitraukti į atsivertimo procesą, be kurio nebus įmanoma nuolatinė, tvari pertvarka, taip reikalinga Bažnyčiai.

„Neatidėliotina misionieriškos Bažnyčios veiklos svarba natūraliai reikalauja vis glaudesnio visų jos narių misionieriško bendradarbiavimo visais lygiais. Tai es-

minis tikslas Bažnyčios pradėtoje sinodinėje kelionėje, kurią nusako raktiniai žodžiai *bendrystė, dalyvavimas, misija*“, – aiškina popiežius Žinioje Pasaulinės misijų dienos proga. Jis dar patikslina, kad „ši kelionė tikrai nereikia Bažnyčios susitelkimo į save. Tai nėra visuotinė apklausa, po kurios, tarsi parlamente, sprendžiama, kuo tikėti ir ką praktikuoti, o ko ne, atsižvelgiant į žmonių pageidavimus. Tai veikiau kelionė, kaip kad keliavo Emauso mokiniai, klausantis prisikėlusio Viešpaties. O Jis visada eina tarp mūsų, kad paaiškintų mums Raštų prasmę ir laužytų Duoną su mumis. Kad Šventosios Dvasios galia galėtume vykdyti jo misiją pasaulyje“.

Todėl esame kviečiami būti keliaujančiais misionieriais, maldos ir veikslių vienybėje su visa krikščionių bendruomene. Visada įsiklausantys į Šventosios Dvasios balsą, kuri ir šiandien siunčia mus liudyti pasauliui Meilės Evangeliją, balsą.

Kun. Alessandro Barelli SDB,
Nacionalinės misijų tarnybos direktorius

Visuotinio Vatikano II Susirinkimo
Dekreto dėl Bažnyčios
misijinės veiklos *AD GENTES*
citatos kiekvienai
2023 m. spalio dienai

Spalio 1 d.

Tautoms dieviškai pasiūsta būti „visuotiniu išganymo sakramentu“, Bažnyčia, vedama jai būdingo katalikiškumo reikalavimo ir paklusdama savo Steigėjo priesakui (plg. Mk 16, 15), stengiasi skelbti Evangeliją visiems žmonėms. (**AdG 1**)

Spalio 2 d.

Keliaujanti Bažnyčia savo prigimtimi yra misionieriška, nes pagal Dievo Tėvo planą kilo iš Sūnaus ir Šventosios Dvasios misijos. Šis planas kyla iš „šaltiniu trykštančios meilės“ – mylinčio Dievo Tėvo, nes jis yra pradas be pradžios, iš kurio gimsta Sūnus ir per Sūnų kyla Šventoji Dvasia. Būdamas be galo gailėstingas ir geras, laisvai mus sukurdamas ir net maloningai pašaukdamas dalytis su Juo gyvenimu bei garbe, Jis dosniai išliejo ir nesiliauja skleidęs savo dieviškąjį

gerumą, kad, visa sukūręs, galų gale savo garbei ir mūsų laimei būtų „viskas visame“ (1 Kor 15, 28). (**AdG 2**)

Spalio 3 d.

[...] Norėdamas nustatyti taiką ir bendrystę su žmonėmis, nusidėjėliais, ir suburti juos į brolišką bendruomenę, Dievas nutarė nauju ir galutiniu būdu įeiti į žmonijos istoriją, siųsdamas mūsų kūnan įsikūnijusį savo Sūnų, kad per jį išvaduotų žmones iš tamsybių bei šėtono galios (plg. Kol 1, 13; Apd 10, 38) ir jame sutaikintų pasaulį su savimi (plg. 2 Kor 5, 19). [...] (**AdG 3**)

Spalio 4 d.

[...] Ką Viešpats kartą paskelbė arba padarė žmonijos išganymui, tai reikia skelbti ir skleisti iki pat žemės pakraščių (plg. Apd 1, 8), pradedant nuo Jeruzalės (plg. Lk 24, 27), kad tai, kas kartą buvo atlikta visų išganymui, laiko būvyje pasiektų rezultatų. (**AdG 3**)

Spalio 5 d.

[...] Kristus nuo Tėvo atsiuntė Šventąją Dvasią, kad ji tęstų jo išganomąjį darbą, veikdama žmonių širdyse, ir vestų Bažnyčią plėtotės keliu. Be abejo, Šventoji Dvasia jau veikė pasaulyje ir prieš Kristaus pašlovinimą. Tačiau Sekminių dieną ji nužengė į mokinius, kad liktų su jais per amžius (plg. Jn 14, 16); tą dieną Bažnyčia

buvo viešai apreikšta žmonėms ir Evangelija pradėta skleisti įvairioms tautoms. [...] (**AdG 4**)

Spalio 6 d.

[...] Viešpats įsteigė savo Bažnyčią kaip išganymo sakramentą ir pasiuntė apaštalus į visą pasaulį, kaip ir pats buvo Tėvo siųstas (plg. Jn 20, 21), įsakydamas jiems: „Tad eikite ir padarykite mano mokiniais visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios, mokydami laikytis visko, ką tik esu jums įsakęs“ (Mt 28, 19–20). „Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai. Kas įtikės ir pasikrikštys, bus išgelbėtas, o kas netikės, bus pasmerktas“ (Mk 16, 15). [...] (**AdG 5**)

Spalio 7 d.

[...] Ypatingi užmojai, kuriais Bažnyčia į visą pasaulį siunčia Evangelijos šauklius skelbti Gerosios Naujienos ir skiepyti pačios Bažnyčios tautose arba bendruomenėse, dar netikinčiose Kristaus, paprastai vadinami misijomis ir daugiausia atliekami misijine veikla tam tikrose Šventojo Sosto pripažintose teritorijose. Misijinei veiklai būdingas tikslas yra skelbti Evangeliją ir skiepyti Bažnyčią tautose arba bendruomenėse, kuriose ji dar nėra suleidusi šaknų. [...] (**AdG 6**)

Spalio 8 d.

Misijų veiklos pagrindas yra Dievo valia; jis „trokšta, kad visi žmonės būtų išganyti ir pasiektų tiesos pažinimą. Nes vienas yra Dievas ir vienas Dievo žmonių Tarpininkas – žmogus Kristus Jėzus, kuris atidavė save kaip išpirką už visus“ (1 Tim 2, 4–5), „ir nėra niekame kitame išgelbėjimo“ (Apd 4, 12). Todėl visiems reikia atsiversti į Kristų, pažinus jį iš Bažnyčios skelbimo, ir krikštu įsijungti į jį ir į Bažnyčią, kuri yra jo kūnas. (AdG 7)

Spalio 9 d.

Misijų veikla taip pat glaudžiai susijusi su pačia žmogaus prigimtimi ir jos troškimais. Apreikšdama Kristų, Bažnyčia kartu atskleidžia žmonėms tikrosios jų padėties ir galutinio pašaukimo tiesą, nes Kristus yra tos atnaujintos žmonijos, užsidedusios visų troškama broliška meile, nuoširdumu ir taikos dvasia, pradžia ir pavyzdys. Kristus ir Bažnyčia, liudijanti jį savo skelbiama Evangelija, peržengia bet kokius rasės arba tautos ypatumus, todėl jiedu niekieno ir niekur negali būti laikomi svetimais. Pats Kristus yra tiesa ir kelias, kuriuos Gerosios Naujienos skelbimas atveria visiems, visų ausims perduodamas paties Kristaus žodžius: „Atsiverskite ir tikėkite Evangelija“ (Mk 1, 15). [...] (AdG 8)

Spalio 10 d.

[...] Niekas pats savaime ir tik savo jėgomis neišsilaisvina iš nuodėmės ir virš savęs nepakyla; niekas visiškai neišsivaduoja iš savo silpnybės, vienatvės arba vergystės, bet visiems reikia Kristaus – pavyzdžio, mokytojo, išlaisvintojo, gelbėtojo, gaivintojo. Iš tikrųjų Evangelija net laikinojoje žmonijos istorijoje buvo laisvės bei pažangos raugas ir be paliovos tebeskleidžia save kaip brolybės, vienybės ir taikos raugą. (AdG 8)

Spalio 11 d.

Misijų veikla yra ne kas kita ir ne mažiau kaip paties Dievo plano atskleidimas arba apreiškimas ir įgyvendinimas pasaulyje bei istorijoje, kurioje Dievas per misijas regimai atbaigia išganymo istoriją. Skelbiamu Dievo žodžiu ir švenčiamais sakramentais, kurių centras ir viršūnė yra Švenčiausioji Eucharistija, ji pasiekia Kristaus, išganymo šaltinio, dalyvavimą ir artumą. (AdG 9)

Spalio 12 d.

Kristaus siūsta apreikšti ir perteikti visiems žmonėms bei visoms tautoms Dievo meilę Bažnyčia supranta, koks milžiniškas misijų darbas jos tebelaukia. Juk du milijardai žmonių – ir tas skaičius diena po dienos auga – dar visiškai arba beveik nėra girdėję skelbiant Evangelijos. Nusistovėjusiais kultūrinio gyvenimo

ryšiais, senomis religinėmis tradicijomis, tvirtomis visuomeninių poreikių jungtimis jie yra suaugę į didžiules apibrėžtas grupes. Kai kurie jų išpažįsta vieną kurią didžiųjų religijų, kitiems svetima pati Dievo sąvoka, dar kiti atvirai neigia Dievo buvimą, o kartais net kovoja prieš jį. Norėdama visiems perteikti išganymo slėpinį ir Dievo atneštąjį gyvenimą, Bažnyčia privalo įsijungti į visas šias grupes. [...] (**AdG 10**)

Spalio 13 d.

[...] Visi Kristaus tikintieji, kad ir kur jie gyventų, savo gyvenimo pavyzdžiu bei žodžio liudijimu privalo taip atskleisti naująjį žmogų, kuriuo jie apsivilko per Krikštą, ir Šventosios Dvasios galią, kuria buvo sustiprinti Sutvirtinimo sakramentu, kad visi kiti, matydami jų gerus darbus, garbintų Tėvą (plg. Mt 5, 16) ir geriau įžvelgtų tikrąją žmogiškojo gyvenimo prasmę bei visuotinį žmonių bendrystės ryšį. (**AdG 11**)

Spalio 14 d.

Krikščioniškoji meilė iš tikrųjų pasiekia visus, be jokio rasės, visuomeninės padėties ar religijos skirtumo; ji nesiekia pasipelnyti ir nelaukia padėkos. Kaip Dievas mus neužtarnautai pamilo, taip ir tikintieji tesirūpina tik kitu asmeniu, mylėdami jį tuo pačiu veiksniu, kuriuo Dievas siekė žmogaus. Taigi, kaip kad Kristus ėjo per visus miestus ir kaimus, gydymas visokias

ligas ir negalias Dievo karalystės atėjimo ženklai (plg. Mt 9, 35; Apd 10, 38), taip ir Bažnyčia per savo vaikus sueina į ryšį su visokiausiais žmonėmis. [...] (**AdG 12**)

Spalio 15 d.

[...] Naujai atsivertęs žmogus, Dievo malonės padedamas, leidžiasi į dvasinį kelią, kuriuo, tikėjimu jau dalyvaudamas mirties ir prisikėlimo slėpinyje, jis pereina iš senojo į naują žmogų, atbaigtą Kristuje (plg. Kol 3, 5–10; Ef 4, 20–24). Tas perėjimas, lydymas laipsniško galvosenos ir veiksenos keitimosi, turi iškilti aikštėn visuomeninėmis pasekmėmis. [...] (**AdG 13**)

Spalio 16 d.

Šventoji Dvasia, žodžio sėklomis ir Evangelijos skelbimu šaukianti visus žmones į Kristų ir žadinanti jų širdyse tikėjimo nuolankumą, krikšto versmėje gimydama tikinčiuosius į Kristų naujam gyvenimui, kartu sutelkia juos į vieną Dievo tautą, kuri yra „išrinktoji giminė, karališkoji kunigystė, šventoji tauta, įsigytoji liaudis“ (1 Pt 2, 9). (**AdG 15**)

Spalio 17 d.

[...] Mūsų dienomis, kai tokie daugybei žmonių skelbti Evangeliją ir vykdyti ganytojišką tarnybą kunigų per maža, katechetų uždavinys nepaprastai svarbus. Tad jų ugdymas turi būti tobulinamas ir pritaikomas

kultūrinei pažangai taip, kad jie būtų pajėgūs kunigų luomo bendradarbiai ir galėtų kuo geriausiai atlikti savo pareigas, apsunkinamas vis naujos ir didesnės naštos. (AdG 16)

Spalio 18 d.

Kadangi vietinė Bažnyčia privalo kuo tobuliau atstovauti visuotinei Bažnyčiai, tegu ji gerai išsąmonina, jog yra siunčiama ir pas gyvenančius drauge su ja toje pačioje teritorijoje, bet Kristaus netikinčius žmones, idant tiek pavienių tikinčiųjų, tiek visos bendruomenės gyvenimo liudijimas jiems būtų Kristaus ženklas. (AdG 20)

Spalio 19 d.

Bažnyčia dar nėra tikrai įsteigta, dar negyvena pilnatviškai ir nėra tobulas Kristaus ženklas žmonėms, jeigu kartu su hierarchija nesidarbuoja ir tikrai verti savo vardo pasauliečiai. Mat be veiklaus pasauliečių dalyvavimo Evangelija negali giliai įsiskverbti į jokios tautos protus, gyvenimą ir darbus. (AdG 21)

Spalio 20 d.

[...] Pagrindinis pasauliečių, vyrų ir moterų, uždavinys yra gyvenimu ir žodžiu liudyti Kristų savo šeimoje, savo socialinėje grupėje ir profesinėje aplinkoje. Juose turi suspindėti naujasis žmogus, sukurtas pagal Dievą

teisume ir tiesos šventume (plg. Ef 4, 24). Šį gyvenimo naujumą, laikydamiesi savo tautos tradicijų, jie privalo išreikšti gimtojo krašto visuomenėje ir kultūroje. (**AdG 21**)

Spalio 21 d.

Nors kiekvienas Kristaus mokinys įpareigotas pagal savo išgales skleisti tikėjimą, Viešpats Kristus iš savo mokinių visuomet pašaukia būti su juo tuos, kuriuos nori, ir siunčia juos skelbti Žodį tautoms (plg. Mk 3, 13). [...] (**AdG 23**)

Spalio 22 d.

Gyvo tikėjimo ir nesugriaunamos vilties kupinas misionierius tebūnie maldos vyras ar moteris, teliepsnoja galybės, meilės ir protingumo dvasia (plg. 2 Tim 1, 7), teišmoksta pasitenkinti turimais ištekliais (plg. Fil 4, 11). Aukos dvasios vedamas, tesinešioja savyje Jėzaus mirtį, kad Jėzaus gyvenimas veiktų tuose, pas kuriuos jis siunčiamas (plg. 2 Kor 4, 10). (**AdG 25**)

Spalio 23 d.

Kadangi Kristaus tikintieji apdovanoti įvairiomis dovanomis (plg. Rom 12, 16), kiekvienas privalo įsitraukti skelbiant Evangeliją pagal savo sąlygas, išgales, gautąją malonę ir tarnybą (plg. 1 Kor 3, 10). (**AdG 28**)

Spalio 24 d.

Kadangi visa Bažnyčia yra misijinė, o evangelizacijos darbas – pagrindinė Dievo tautos pareiga, Šventasis Sinodas visus kviečia giliai viduje atsinaujinti, idant, gyvai jausdami atsakomybę už Evangelijos skleidimą, visi savo ruožtu jungtųsi į misijų darbą tarp pagonių. (AdG 35)

Spalio 25 d.

Visų tikinčiųjų, kaip gyvojo Kristaus narių, krikštu, sutvirtinimu ir Eucharistija įjungtų į Jį ir tapusių į Jį panašiais, pareiga yra padėti Kristaus Kūnui plėtotis ir augti, kad jis kiek galint greičiau pasiektų savo pilnatvę (plg. Ef 4, 13). Tad visi Bažnyčios vaikai gyvai tejaucia savo atsakomybę už pasaulį, teugdo savyje išties katalikišką dvasią ir teskiria jėgas evangelizacijos darbui. Tačiau tegu visi žino, kad pirmoji ir svarbiausioji jų priedermė – skleidžiant tikėjimą gyventi giliai krikščionišką gyvenimą. [...] (AdG 36)

Spalio 26 d.

[...] Kad visi iki vieno Kristaus tikintieji aiškiai išmanytų dabartinę Bažnyčios padėtį pasaulyje ir girdėtų daugybės šaukiančiųjų balsą: „Padėk mums!“ (plg. Apd 16, 9), tebūnie, taip pat pasitelkiant moderniąsias visuomenės komunikavimo priemones, jiems teikiamos tokios žinios apie misijų veiklą, kad jie lai-

kytų tai savo uždaviniu ir atvertų širdį tokioms gausioms bei gilioms žmonių reikmėms ir galėtų jiems padėti. (**AdG 36**)

Spalio 27 d.

Kadangi Dievo tauta gyvena bendruomenėse, ypač vyskupijų ir parapijų, ir jose tam tikru būdu regimai reiškiasi, tų bendruomenių uždavinys irgi yra liudyti Kristų tautų akivaizdoje. Bendruomenėse atsinaujinimo malonė negali tarpti kitaip nei kiekvienai jų išplečiant savo meilę iki pat žemės pakraščių ir tais, kurie gyvena toli, rūpinantis panašiai, kaip ir savo nariais. (**FT AdG 37**)

Spalio 28 d.

Iš čia kyla Bažnyčių bendrystė ir bendradarbiavimas, šiandien tokie reikalingi evangelizacijos darbui tęsti. Dėl šio bendrystės ryšio atskiros Bažnyčios rūpinasi vienos kitomis, atveria viena kitai savo reikmes, dalijasi turimomis gėrybėmis, kadangi Kristaus kūno plėtotė yra visos vyskupų bendrijos uždavinys. [...] (**AdG 38**)

Spalio 29 d.

Kunigai atstovauja Kristaus asmeniui ir yra vyskupų luomo bendradarbiai, atliekantys trejopą šventą uždavinį, prigimtimi susijusį su Bažnyčios misija. Tad tegu jie giliai suvokia, kad jų gyvenimas pašvęstas

ir misijų tarnybai. Kadangi, atlikdami savo tarnybą, kuri glūdi ypač Bažnyčią tobulinančioje Eucharistijoje, jie patys bendrauja ir padeda kitiems bendrauti su Kristumi kaip Galva, negali nematyti, kiek daug dar trūksta Kūno pilnatvei ir kiek dar reikia dirbti, kad jis diena po dienos augtų. (AdG 39)

Spalio 30 d.

Pasauliečiai bendradarbiauja su Bažnyčia evangelizuodami ir nelyginant liudytojai bei gyvi įrankiai dalyvauja jos išganomojoje misijoje, ypač jei, Dievo pašaukti, vyskupų yra pasitelkiami šiam darbui. Šalyse, jau tapusiose krikščioniškomis, pasauliečiai bendradarbiauja evangelizacijos srityje, ugdydami savyje bei kituose misijų pažinimą ir meilę, skatindami pašaukimus savo šeimose, katalikų organizacijose ir mokyklose, teikdami visokeriopą paramą, idant neatlyginamai gautą tikėjimo dovaną galėtų dovanoti kitiems. [...] (AdG 41)

Spalio 31 d.

[...] Galiausiai pasauliečiai noriai tepadedą besivystančioms tautoms ekonominio ir visuomeninio gyvenimo srityse. Ta pagalba juo labiau girtina, jei ja siekiama steigti institucijas, susijusias su pamatinėmis visuomeninio gyvenimo struktūromis, arba kai ji skirta ugdyti atsakingiems valstybės asmenims. (AdG 41)

Švč. Mergelės Marijos rožinis

Švenčiant 2023 m. spalį – Misijų
mėnesį

2023 m. Pasaulinei misijų dienai skirtoje žinioje popiežius primena, kokia svarbi yra malda mokiniams, kurie eina paskui Jėzų vykdydami evangelizacijos misiją. Mes patys esame tie misionieriai!

„Kad duotume vaisių, turime likti vienybėje su Juo (plg. Jn 15, 4–9). Ši vienybė pasiekama per kasdienę malda, ypač per adoraciją, tyliai išgyvenant Eucharistijoje su mumis pasiliekančio Viešpaties akivaizdą. Su meile puoselėdamas šią bendrystę su Kristumi, mokinys misionierius gali tapti veikiančiu mistiku. Tegul mūsų širdis visuomet trokšta Jėzaus draugijos ir, ypač artėjant vakarui, tekartoja karštą dviejų Emauso mokinių prašymą: „Pasilik su mumis, Viešpatie!“ (plg. Lk 24, 29).“ (*iš popiežiaus Pranciškaus žinios 2023 m. Pasaulinės misijų dienos proga*)

Be jau minėtos adoracijos maldos priešais Švč. Sakramentą, Rožinio malda neabejotinai turi savo pagrįstumą ir aktualumą. Melstis už save kaip mokinius misionierius, bet taip pat melstis už visus Bažnyčios

žmones, kurie yra Evangelijos misionieriai. Be maldos Dievo žodžio tarnystėje niekas nėra įmanoma.

„Pasak apaštalo Pauliaus, Kristaus meilė mus patraukia ir ragina (plg. 2 Kor 5, 14). Čia kalbama apie dvejopą meilę: Kristaus meilė mus traukia, įkvepia ir žadina mūsų meilę jam. Būtent dėl šios meilės pirmyn keliaujanti Bažnyčia yra visada jauna, o visi jos nariai vykdo misiją – skelbia Kristaus Evangeliją įsitikinę, kad „jis yra miręs už visus, kad gyvieji nebe sau gyventų, bet tam, kuris už juos numirė ir buvo prikeltas“ (15 eil.). Visi galime prisidėti prie šio misionieriško judėjimo: savo maldomis ir veikla, remdami pinigais ar aukodami savo kentėjimus, taip pat asmeniniais liudijimais.“ (iš *popiežiaus Pranciškaus žinios 2023 m. Pasaulinės misijų dienos proga*)

Persižegnojame sakydami:

Vardan Dievo – Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios.
Amen.

Rožinio įžangos malda

Atverk, Viešpatie, mūsų lūpas, kad garbintume Tavo šventąjį vardą; apšviesk mūsų protus, kad tinkamai mąstytytume šventąsias paslaptis; nuskaidrink mūsų širdis, kad stropiai ir nuoširdžiai kalbėtume šventąjį rožinį. Amen.

Su karoliuku prie rožinio kryžiaus meldžiamės „Tėve mūsų“:
Tėve mūsų, kuris esi danguje! Teesie šventas Tavo vardas, teateinie Tavo karalystė, teesie Tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje. Kasdienės mūsų duonos duok mums šiandien ir atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams. Ir neleisk mūsų gundyti, bet gelbėk mus nuo pikto. Amen.

Su trimis karoliukais meldžiamės „Sveika, Marija“:

Sveika, Marija, malonės pilnoji! Viešpats su Tavimi. Tu pagirta tarp moterų, ir pagirtas Tavo Sūnus Jėzus. Šventoji Marija, Dievo Motina, melsk už mus, nusidėjėlius, dabar ir mūsų mirties valandą. Amen.

Tada pagarbiname Trejybę:

Garbė Dievui – Tėvui ir Sūnui, ir Šventajai Dvasiai. Kaip buvo pradžioje, dabar ir visados, ir per amžius. Amen.

Misijų mėnesį kiekvieną dieną siūloma frazė iš Vatikano II Susirinkimo Dekreto dėl Bažnyčios misijinės veiklos „Ad Gentes“.
(žr. 17 p.)

Kiekvienos iš penkių dalių pradžioje įvardijame konkretų slėpinį (žr. žemiau) ir jį apmąstome.

Su kiekvienos dalies pradžios karoliuku meldžiamės „Tėve mūsų“, su dešimt karoliukų – „Sveika, Marija“. Atskirą slėpinį

**užbaigiame malda „Garbė Dievui – Tėvui...“, malda prašydami
Mergelės Marijos užtarimo:**

Marija, be gimtosios nuodėmės pradėtoji. Melski už
mus, kurie šaukiame tavo pagalbos.

Ir malda:

O mano Jėzau, atleisk mums mūsų kaltes, apsaugok
mus nuo pragaro ugnies, nuvesk į dangų visas sielas,
o ypač tas, kurioms labiausiai reikalingas Tavo gailes-
tingumas.

Rožinio slėpiniai

I dalis

Džiaugsmo slėpiniai
(pirmadienį ir šeštadienį)

Pirmasis slėpinys: APREIŠKIMAS ŠVČ. M. MARIJAI

Angelas jai tarė: „Nebijok, Marija, tu radai malonę pas Dievą! Štai tu pradėsi iščiose ir pagimdysi sūnų, kurių pavadinsi Jėzumi. Jisai bus didis ir vadinsis Aukščiausiojo Sūnus <...> Tada Marija atsakė: „Štai aš Viešpaties tarnaitė, tebūna man kaip tu pasakei“. (Lk 1, 30–31.38)

Antrasis slėpinys: ŠVČ. M. MARIJA PAS ELZBIETĄ

Vos tik Elzbieta išgirdo Marijos sveikinimą, jos iščiose šoktelėjo kūdikis, o pati Elzbieta pasidarė kupina Šventosios Dvasios. Ji balsiai sušuko: „Tu labiausiai palaiminta iš visų moterų, ir palaimintas Tavo iščių vaisius!“ (Lk 1, 41–42)

Trečiasis slėpinys: BETLIEJUJE GIMSTA JĖZUS

Jiems tenai esant, prisiartino metas gimdyti, ir ji pagimdė savo pirmgimį sūnų, suvystė jį vystyklais ir paguldė ėdžiose, nes jiems nebuvo vietos užieigoje. (Lk 2, 6–7)

Ketvirtasis slėpinys: JĖZUS PAAUKOJAMAS TĖVUI ŠVENTYKLOJE

Pasibaigus Mozės įstatymo nustatytooms apsivalymo dienoms, nunešė kūdikį į Jeruzalę paaukoti Viešpačiui <...> Simeonas jį paėmė į rankas, šlovino Dievą ir sakė: „Dabar gali, Valdove, kaip buvai žadėjęs, leisti savo tarnui ramiai iškeliauti, nes mano akys išvydo tavo išgelbėjimą“. (Lk 2, 22.28–30)

Penktasis slėpinys: JĖZUS ATRANDAMAS ŠVENTYKLOJE

Iškilmėms pasibaigus ir jiems grįžtant atgal, vaikas Jėzus pasiliko Jeruzalėje, bet gimdytojai to nepastebėjo <...> po trijų dienų rado jį šventykloje, sėdintį tarp mokytojų, besiklausantį jų ir juos beklausinėjantį. <...> Jo motina jam tarė: „Vaikeli, kam mums taip padarei?!“ <...> Jis atsakė: „Kam gi manęs ieškojote? Argi nežinojote, kad man reikia būti savo Tėvo reikaluose?“. (Lk 2, 43.46.48–49)

II dalis

Šviesos slėpiniai
(ketvirtadienį)

Pirmasis slėpinys: JĖZAUS KRIKŠTAS JORDANE

Tomis dienomis atėjo Jėzus iš Galilėjos Nazareto, ir Jonas jį pakrikštijo Jordane. Vos tik išbridęs iš van-

dens, Jėzus pamatė prasiveriantį dangų ir Dvasią, tarsi balandį, nusileidžiančią ant Jo. Ir iš dangaus pasigirdo balsas: „Tu mano mylimasis Sūnus, tavimi aš gėriuosi“. (Mk 1, 9–11)

Antrasis slėpinys: KANOS VESTUVĖSE JĖZUS VANDENĮ PAVERČIA VYNU

Išsibaigus vynui, Jėzaus motina jam sako: „Jie nebeturi vyno“. Jėzus atsakė: „O kas man ir tau, moterie? Dar neatėjo mano valanda“. Jo motina tarė tarnams: „Darykite, ką tik jis jums lieps“. (Jn 2, 3–5)

Trečiasis slėpinys: JĖZUS SKELBIA DIEVO KARALYSTĘ IR ATLEIDŽIA NUODĖMES

Kai Jonas buvo suimtas, Jėzus sugrįžo į Galilėją ir ėmė skelbti Dievo Evangeliją, kad atėjo metas ir prisiartino Dievo karalystė: „Atsiverskite ir tikėkite Evangelija!“.. (Mk 1, 14–15)

Ketvirtasis slėpinys: JĖZAUS ATSIMAINYMAS ANT TABORO KALNO

Jėzus pasiėmė Petrą, Joną ir Jokūbą ir užkopė į kalną melstis. Besimeldžiant jo veido išvaizda pasikeitė, o drabužiai pasidarė skaisčiai balti <...> užėjo debesis ir uždengė. <...> O iš debesies aidėjo balsas: „Šitas mano išrinktasis Sūnus, jo klausykite“. (Lk 9, 28–29. 34–35)

Penktasis slėpinys: JĖZUS ĮSTEIGIA EUCHARISTIJĄ

Paėmęs duonos, jis padėkojo, laužė ją ir davė apaštalams, tardamas: „Tai yra mano kūnas, kuris už jus atiduodamas“ . <...> Lygiai taip po vakarienės jis paėmė taurę, sakydamas: „Ši taurė yra Naujoji Sandora mano kraujyje, kuris už jus išliejamas“. (Lk 22, 19–20)

III dalis

Kančios slėpiniai
(antradienį ir penktadienį)

Pirmasis slėpinys: JĖZUS ALYVŲ SODE

Netrukus Jėzus su jais atėjo į ūkį, vadinamą Getsemane <...> parpuolė kniūbsčias ir meldėsi: „Mano Tėve, jei įmanoma, teaplenkia mane ši taurė. Tačiau ne kaip aš noriu, bet kaip tu. (Mt 26, 36.39)

Antrasis slėpinys: JĖZUS NUPLAKAMAS

Pilotas išėjo pas žydus ir tarė jiems: „Aš nerandu jame jokios kaltės <...> ar norite, kad paleisčiau jums žydų karalių?“ Tada jie ėmė šaukti: „Ne šitą, bet Barabą“ <...> Tuomet Pilotas ėmė ir nuplakdino Jėzų. (Jn 18, 38–19, 1)

Trečiasis slėpinys: JĖZUS VAINIKUOJAMAS ERŠKĖČIAIS

Kareiviai, nupynę vainiką iš erškėčių, užspaudė jam

ant galvos, apsiautė jį purpurine skraiste. Pilotas tarė: „Štai žmogus!“ (Jn 19, 2–3.5)

Ketvirtasis slėpinys: JĖZUS NEŠA KRYŽIŲ

Pilotas tarė žydams: „Štai jūsų karalius“. Tie ėmė šaukti: „Šalin, šalin! Ant kryžiaus jį!“ Tuomet Pilotas atidavė jiems jį nukryžiuoti <...> Nešdamas savo kryžių, jis ėjo į vadinamąją Kaukolės vietą, hebrajiškai Golgotą. Tenai jį nukryžiuo; kartu su juo ir kitus du, vienoje ir antroje pusėje, o Jėzų viduryje. (Jn 19, 14–18)

Penktasis slėpinys: JĖZUS MIRŠTA ANT KRYŽIAUS

Buvo apie šeštą valandą, kai visą kraštą apgaubė tamsa ir buvo tamsu iki devintos valandos <...> Jėzus galingu balsu sušuko: „Tėve, į Tavo rankas atiduodu savo dvasią“. Ir su tais žodžiais numirė. (Lk 23, 44–46)

IV dalis

Garbės slėpiniai

(trečiadienį ir sekmadienį)

Pirmasis slėpinys: JĖZAUS PRISIKĖLIMAS IŠ MIRTIES

Šabui praėjus, Marija Magdalena, Marija, Jokūbo motina, ir Salomė nusipirko kvepalų, kad nuėjusios galėtų Jėzų patepti. <...> Įėjusios į kapo rūšį, išvydo dešinėje sėdintį jaunuolį baltais drabužiais ir nustėro. Bet jis

joms tarė: „Nenusigąskite! Jūs ieškote nukryžiuotojo Jėzaus Nazarėno. Jis prisikėlė, jo čia nebėra (Mk 16, 1, 5–6).

Antrasis slėpinys: JĖZUS ŽENGIA Į DANGŲ

Jėzus nusivedė juos palei Betaniją ir, iškėlęs rankas, palaimino juos. Laimindamas jis atsiskyrė nuo jų ir pakilo į dangų. Jie pagarbino jį, paskui, didelio džiaugsmo kupini, sugrižo į Jeruzalę“. (Lk 24, 50–52)

Trečiasis slėpinys: JĖZUS ATSIUNČIA ŠVENTĄJĄ DVASIAJ

Atėjus Sekminių dienai, visi mokiniai buvo drauge vienoje vietoje. Staiga iš dangaus pasigirdo ūžesys, tarsi būtų smarkus vėjas. Jis pripildė visą namą, kur jie sėdėjo. Jiems pasirodė tarsi ugnies liežuviai, kurie pasidaliję nusileido ant kiekvieno iš jų. Visi pasidarė pilni Šventosios Dvasios. (Apd 2, 1–4)

Ketvirtasis slėpinys: ŠVČ. M. MARIJA PAIMAMA Į DANGŲ

Mylimasis mane kalbina! Jis taria man: „Kelkis, mano meile, mano gražioji, eikš! Juk žiema jau pasibaigė, lietūs praėjo ir nuščiuvo. Gėlės pražydo žemėje. Kelkis, mano meile, mano gražioji, eikš!“ (Gg 2, 10–13)

Penktasis slėpinys: ŠVČ. M. MARIJA VAINIKUOJAMA DANGAUS IR ŽEMĖS KARALIENE

O Marija prabilo: „Mano siela šlovina Viešpatį,

mano dvasia džiaugiasi Dievu, savo Gelbėtoju, nes jis pažvelgė į savo nuolankią tarnaitę. Štai nuo dabar palaiminta mane vadins visos kartos, nes didžiųjų dalykų padarė man Visagalis, ir šventas yra jo vardas!“ (Lk 1, 46–49)

ROŽINIO PABAIGOJE:

Meldžiamės „Apaštalų tikėjimo išpažinimą“:

Tikiu į Dievą Tėvą visagalį, dangaus ir žemės Sutvėrėją; ir į Jėzų Kristų, vienatinį jo Sūnų, mūsų Viešpatį, kuris prasidėjo iš Šventosios Dvasios, gimė iš Mergelės Marijos, kentėjo prie Poncijaus Piloto, buvo prikaltas prie kryžiaus, numiręs ir palaidotas; nužengė į pragarus; trečiąją dieną kėlėsi iš numirusių; įžengė į dangų, sėdi visagalio Dievo Tėvo dešinėje, iš ten ateis gyvųjų ir mirusiųjų teisti. Tikiu į Šventąją Dvasią, šventąją visuotinę Bažnyčią, šventųjų bendravimą, nuodėmių atleidimą, kūno iš numirusių prisikėlimą ir amžinąjį gyvenimą. Amen.

„Sveika, Karaliene“

SVEIKA, KARALIENE, gailėtingoji Motina, mūsų gyvenime, paguoda ir viltie, sveika! Tavęs šaukiamės ištremtieji Ievos vaikai, Tavęs ilgimės, verkdami ir vaitodami šiame ašarų klonyje.

Todėl Tu, mūsų Užtarėja, savo gailėtingas akis į mus atkreipki ir Jėzų, garbingą mylimąjį Sūnų, mums po

šios tremties parodyk. O geroji, o malonioji, o miliausioji Mergele Marija!

Malda už mirusiuosius:

Amžinąjį atilsį duok mirusiems, Viešpatie! Ir amžinoji šviesa jiems tešviečia!

Amžinąjį atilsį duok mirusiems, Viešpatie! Ir amžinoji šviesa jiems tešviečia!

Amžinąjį atilsį duok mirusiems, Viešpatie! Ir amžinoji šviesa jiems tešviečia!

Tegul ilsisi ramybėje. Amen.

Malda Švč. M. Marijos užtarimui už misijas ir už Bažnyčios vienybę:

Tavo apgynimo šaukiamės, šventoji Dievo Gimdytoja! Mūsų maldų neatmeski mūsų reikaluose, bet nuo visokių pavojų mus visados gelbėk. Mergele garbingoji ir palaimintoji, mūsų Valdove, mūsų Tarpininke, mūsų Užtarėja, su savo Sūnumi mus sutaikink, savo Sūnui mus paveski, savo Sūnui mus atiduoki!

Malda šv. Juozapo užtarimui

Į tave, palaimintasis Juozapai, kreipiamės vargų spaudžiami. Melsdami tavo Švenčiausiąją Sužadėtinę pagalbą, su pasitikėjimu prašome, kad ir tu mus globotum.

Dėl tos skaisčios meilės, kuri tave jungė su nekaltąja Mergele, Dievo Gimdytoja, ir dėl to tėviško džiaugsmo,

su kuriuo glaudei prie savęs Kūdikelį Jėzų, maloningai pažvelk į visus, kuriuos Jėzus Kristus yra atpirkęs savo Krauju, ir mūsų reikaluose padėk mums savo galia ir užtarimu.

Rūpestingasis Šventosios šeimos sarge, saugok Jėzaus Kristaus žmones. Mylimasis Tėve, padėk mums išvengti visokių klaidų ir nupuolimų.

Galingasis gelbėtojai, stiprink mus kovoje su tamsos galybėmis ir, kaip anuomet išgelbėjai Kūdikelį Jėzų nuo gresiančio jo gyvybei pavojaus, taip dabar gink šventąją Dievo bažnyčią nuo priešų žabangų ir nuo visokių nelaimių, o kiekvieną mūsų nuolat globok, kad, stiprinami tavo pavyzdžio ir pagalbos, galėtume šventai gyventi Dievo malonėje numirti ir pasiekti amžinąją dangaus laimę. Amen.

Giesmė Švč. M. Marijai

SU GALINGA ROŽANČIAUS MALDA * mes ateinam visi, o Marija! * Štai krūtinėj sutirpo kančia, * o palaima dangaus vėl širdyje.

2 Su galinga Rožančiaus malda * per gyvenimą eit pasiryžtam. * Tavo vardą visur, visada, * o Marija, kartoti išdrįstam.

3 Su galinga Rožančiaus malda * prie Marijos kasdien vis keliaujam. * Karaliene Rožančiaus, sveika! * Garbės himnus giedot nepaliaujam.

Popiežiaus Pranciškaus žinia 97-osios Pasaulinės misijų dienos proga (2023 m. spalio 22 d.)

***„Degančios širdys, keliu žengiančios
kojos“ (plg. Lk 24, 13-35)***

Brangūs broliai ir seserys!

Šių metų Pasaulinei misijų dienai pasirinkau temą, įkvėptą Luko evangelijos pasakojimo apie Emauso mokinius (plg. 24, 13–35) – „Degančios širdys, keliu žengiančios kojos“. Tie du mokiniai buvo sutrikę ir nusivylę. Tačiau susitikimas su Kristumi Žodyje ir laužomoje Duonoje uždegė jų entuziazmą vėl keliauti į Jeruzalę ir skelbti, kad Viešpats tikrai prisikėlė. Evangelijos pasakojime mokinių pasikeitimą fiksuoja keli ryškūs vaizdai: užsidegusios širdys Jėzaus aiškinamų Raštų akivaizdoje, atsivėrusios akys, kai mokiniai atpažino Jį, ir, kaip kulminacija, žengiančios į kelionę kojos. Mąstydami apie šiuos tris aspektus, žyminčius mokinių misionierių kelionę, galime atnaujinti savo uolumą evangelizuoti šiandienos pasaulį.

1. Užsidegusios širdys, „kai jis mums atvėrė Raštų prasmę“. Misijoje Dievo žodis apšviečia ir perkeičia širdį.

Kelyje iš Jeruzalės į Emausą tų dviejų mokinių širdys buvo liūdnos – tai matyti iš jų veidų – dėl Jėzaus mirties, nes jie buvo įtikėję jį (plg. 17 eil.). Suvokus nukryžiuoto Mokytojo nesėkmę žlugo jų viltis, kad jis yra Mesijas (plg. 21 eil.).

„Jiems taip besikalbant ir besiginčijant, prisiartino pats Jėzus ir ėjo kartu“ (15 eil.). Kaip tada, kai pirmą kartą pašaukė mokinius, taip ir dabar, jiems išgyvenant sumaištį, Viešpats imasi iniciatyvos, prisiartina prie savųjų ir eina greta jų. Iš savo didžio gailestingumo jis niekada nepavargsta būti su mumis, nepaisydamas mūsų trūkumų, abejonių, silpnųbių, liūdesio ir pesimizmo, lemiančio „neišmanymą“ bei „širdžių nerangumą“ (25 eil.), menką tikėjimą.

Šiandien, kaip ir anuomet, prisikėlęs Viešpats yra arti savo mokinių misionierių ir eina šalia jų, ypač tada, kai jie jaučiasi sutrikę, nusivylę, išsigandę dėl juos supančio ir norinčio uždusinti neteisybės slėpinio. „Tegu niekas iš mūsų neatima vilties!“ (Apaštališkasis paraginimas *Evangelii gaudium*, 86). Viešpats yra didesnis už mūsų problemas, ypač kai su jomis susiduriame skelbdami Evangeliją pasauliui. Juk galiausiai ši misija yra Jo, o mes – tik nuolankūs Jo bendradarbiai, „ne-naudingi tarnai“ (plg. Lk 17, 10).

Reiškiu savo artumą Kristuje visiems pasaulio misionieriams, ypač tiems, kurie išgyvena sunkų laikotarpį: brangūs bičiuliai, prisikėlęs Viešpats visada yra su jumis ir mato jūsų didžiadvasiškumą bei pasiaukojimą dėl evangelizavimo misijos tolimuose kraštuose. Ne kiekviena gyvenimo diena yra saulėta, bet visada prisiminkime Viešpaties Jėzaus žodžius, pasakytus draugams prieš kančią: „Pasaulyje jūsų priespauda laukia, bet jūs būkite drąsūs: aš nugalėjau pasaulį“ (Jn 16, 33).

Prisikėlęs Jėzus, išklausęs tuos du mokinius kelyje į Emausą, „pradėjęs nuo Mozės, primindamas visus pranašus, aiškino jiems, kas visuose Raštuose apie jį pasakytą“ (Lk 24, 27). Ir mokinių širdys atšilo, o galiausiai jie vienas kitam prisipažino: „Argi mūsų širdys nebuvo užsidegusios, kai jis kelyje mums kalbėjo ir atvėrė Raštų prasmę?“ (32 eil.). Nes Jėzus yra gyvasis Žodis, kuris vienintelis gali uždegti širdį, ją apšviesti ir perkeisti.

Taip galime geriau suprasti šv. Jeronimo teiginį: „Nepažinti Raštų reiškia nepažinti Kristaus“ (Izajio knygos komentaras, Prologas). „Jei Viešpats mūsų neįvesdintų, būtų neįmanoma suprasti Šventojo Rašto gelmės. Tačiau teisinga teigti ir atvirkščiai: be Šventojo Rašto Jėzaus ir Jo Bažnyčios misijos įvykiai pasaulyje nebūtų suvokiami“ (Apaštališkasis laiškas *motu proprio* forma *Aperuit illis*, 1). Todėl Šventojo Rašto pažinimas yra

svarbus krikščionio gyvenimui, o dar svarbesnis – skelbiant Kristų ir jo Evangeliją. Antraip ką gi žmogus perduotų kitiems, jei ne savo paties idėjas bei planus? Ir ar gali šalta širdis kada nors uždegti kitų širdis?

Todėl visada leiskimės lydimi prisikėlusio Viešpaties, kuris mums aiškina Raštų prasmę. Leiskime Jam uždegti mūsų širdis, apšviesti ir perkeisti mus, kad galėtume skelbti pasauliui Jo išganyimo slėpinį su galia ir išmintimi, kylančia iš Jo Dvasios.

2. Akys, kurios „atsivėrė ir pažino jį“ laužant duoną. Eucharistijoje esantis Jėzus yra misijos viršūnė ir versmė.

Dievo žodžiu degančios širdys paskatino Emauso mokinius paprašyti paslaptingojo Keleivio likti su jais artėjant vakarui. Prie stalo jiems atsivėrė akys ir jie atpažino Išganytoją, kai šis laužė duoną. Lemiamas dalykas, atvėręs mokiniams akis, yra Jėzaus veikslių seka: paimti duoną, palaiminti ją, laužyti ir duoti jiems. Tai buvo įprasti žydų namų šeimininko veiksmai, bet, Jėzaus Kristaus atlikti su Šventosios Dvasios malone, jie dviem jo stalo draugams iš naujo priminė ženklą, nurodantį duonos padauginimą ir pirmiausia Eucharistiją, kryžiaus aukos sakramentą.

Tačiau tą pačią akimirką, kai jie atpažįsta Jėzų Tame, kuris laužė duoną, „jis pranyko jiems iš akių“ (Lk 24,

31). Čia galime suvokti esminę mūsų tikėjimo tikrovę: Kristus, kuris laužo duoną ir dalijasi ja su mokiniais, dabar tampa laužoma Duona, kuri suvalgoma. Jis nebėra matomas, nes dabar įžengė į mokinių širdis, kad dar labiau jas uždegtų, ir tai skatina juos tuojau pat leisti į kelionę ir visiems perteikti nepakartojamą susitikimo su Prisikėlusiuoju patirtį! Prisikėlęs Kristus yra Tas, kuris laužo duoną, ir kartu yra Duona, dalinama mums. Taigi kiekvienas mokinyš misionierius pašauktas tapti tokiu kaip Jėzus, Šventosios Dvasios veikimo dėka Jame tapti laužančiu duoną ir drauge būti pasauliui dalijama duona.

Čia dera prisiminti, kad paprastas materialios duonos dalijimasis su alkstančiais Kristaus vardu jau yra krikščioniškas misionieriškas aktas. Juo labiau eucharistinės Duonos, kuri yra pats Kristus, laužymas yra misionieriškas veiksmas *par excellence*, nes Eucharistija – Bažnyčios gyvenimo ir misijos versmė bei viršūnė.

Popiežius Benediktas XVI priminė: „Meilės, kurią švenčiame sakramente, negalime pasilaikyti sau. Jos prigimtis reikalauja būti perteikta visiems. Tai, ko pasauliui reikia, yra Dievo meilė, pasauliui reikia susitikti su Kristumi ir jį įtikėti. Todėl Eucharistija yra ne tik Bažnyčios gyvenimo versmė bei viršūnė, bet ir jos misija: „Autentiškai eucharistinė Bažnyčia yra misijinė Bažnyčia“ (Apaštališkasis paraginimas *Sacramentum caritatis*, 84).

Kad duotume vaisių, turime likti vienybėje su Juo (plg. Jn 15, 4–9). Ši vienybė pasiekama per kasdienę maldą, ypač per adoraciją, tyliai išgyvenant Eucharistijoje su mumis pasiliekančio Viešpaties akivaizdą. Su meile puoselėdamas šią bendrystę su Kristumi, mokinys misionierius gali tapti veikiančiu mistiku. Tegul mūsų širdis visuomet trokšta Jėzaus draugijos ir, ypač artėjant vakarui, tekartoja karštą dviejų Emauso mokinių prašymą: „Pasilik su mumis, Viešpatie!“ (plg. Lk 24, 29).

3. Kojos leidžiasi į kelią, žingsnius lydi džiaugsmas pasakojant apie prisikėlusį Kristų. Amžinai jauna Bažnyčia, visada einanti pirmyn.

Mokinių akims atsivėrus, pažinus Jėzų per „duonos laužymą“, jie „tuoj pat pakilo ir sugrįžo į Jeruzalę“ (plg. Lk 24, 33). Šis skubėjimas dalytis su kitais susitikimo su Viešpačiu džiaugsmu rodo, kad „Evangelijos džiaugsmo prisipildo širdys ir gyvenimas visų, kurie sutinka Kristų. Tie, kurie leidžiasi Jo išgelbėjami, yra išlaisvinami iš nuodėmės, liūdesio, vidinės tuštumos ir vienatvės. Džiaugsmas visada gimsta ir atgimsta su Jėzumi Kristumi“ (Apaštališkasis paraginimas *Evangelii gaudium*, 1). Neįmanomas dalykas, kad iš tikrųjų sutikę Prisikėlusįjį neužsidegtume troškimu visiems apie tai pasakoti. Todėl pirminis ir svarbiausias misijos lobynas yra tie žmonės, kurie atpažino prisikėlusį Kristų Šventajame Rašte ir Eucharistijoje, kurie nešiojasi jo

ugnį širdyje ir šviesą akyse. Jie gali liudyti gyvenimą, kuris niekada nemiršta, net sunkiausiose situacijose ir tamsiausiomis valandomis.

„Žengiančių kojų“ įvaizdis mums dar kartą primena nuolat aktualią *missio ad gentes*, prisikėlusio Viešpaties Bažnyčiai pavestą misiją evangelizuoti kiekvieną žmogų ir kiekvieną tautą iki pat žemės pakraščių. Šiandien žmonijai, pažeistai daugybės neteisybių, alinamai susiskaldymų ir karų, labiau nei bet kada anksčiau reikia Gerosios Naujienos apie taiką ir išgelbėjimą Kristuje. Todėl šia proga noriu pakartoti, kad „visi turi teisę gauti Evangeliją. Krikščionys privalo ją skelbti neišskirdami nė vieno ir daryti tai ne tarsi primesdami naują pareigą, bet kaip žmonės, trokštantys pasidalyti džiaugsmu, parodyti gražų horizontą, pasiūlyti viliojantį pokylį“ (EG, 14). Misionieriškas atsivertimas tebėra svarbiausias tikslas, kurį turime kelti sau kaip individai ir kaip bendruomenė, nes „misionieriškoji veikla yra viso Bažnyčios darbo paradigma“ (ten pat, 15).

Pasak apaštalo Pauliaus, Kristaus meilė mus patraukia ir ragina (plg. 2 Kor 5, 14). Čia kalbama apie dvejopą meilę: Kristaus meilė mus traukia, įkvepia ir žadina mūsų meilę Jam. Būtent dėl šios meilės pirmyn keliaujanti Bažnyčia yra visada jauna, o visi jos nariai vykdo misiją – skelbia Kristaus Evangeliją įsitikinę, jog „jis yra miręs už visus, kad gyvieji nebe sau gyventų, bet tam, kuris už juos numirė ir buvo prikeltas“

(15 eil.). Visi galime prisidėti prie šio misionieriško judėjimo: savo maldomis ir veikla, remdami pinigais ar aukodami savo kentėjimus, taip pat asmeniniais liudijimais. Popiežiškosios misijų draugijos yra ypač tinkama priemonė šiam misionieriškam bendradarbiavimui skatinti tiek dvasiniu, tiek materialiu lygiu. Todėl Pasaulinės misijų dienos rinkliava skirta Popiežiškajai tikėjimo skleidimo draugijai.

Bažnyčios misionieriškos veiklos neatidėliotina svarba natūraliai reikalauja vis glaudesnio visų jos narių misionieriško bendradarbiavimo visais lygiais. Tai esminis tikslas Bažnyčios pradėtoje sinodinėje kelionėje, kurią nusako tokie raktiniai žodžiai: bendrystė, dalyvavimas, misija. Ši kelionė tikrai nereiskia Bažnyčios susitelkimo į save; tai nėra visuotinė apklausa, po kurios, kaip parlamente, sprendžiama, kuo tikėti ir ką praktikuoti, o ko ne, atsižvelgiant į žmonių pageidavimus. Tai veikiau keliavimas, kaip Emauso mokiniai kad keliavo, klausantis prisikėlusio Viešpaties, kuris visada eina tarp mūsų, kad paaiškintų mums Raštų prasmę ir laužytų Duoną su mumis, kad Šventosios Dvasios galia galėtume vykdyti jo misiją pasaulyje.

Kaip tie du mokiniai pasakojo kitiems, kas jiems atsitiko kelyje (plg. Lk 24, 35), taip ir mūsų skelbimas bus džiaugsmingas pasakojimas apie Viešpatį Kristų, Jo gyvenimą, kančią, mirtį ir prisikėlimą, apie stebuklus, kuriuos Jo meilė įvykdė mūsų gyvenime.

Taigi ir mes vėl leiskimės į kelionę, nušviesti susitikimo su Prisikėlusiuoju ir atgaivinti Jo Dvasios. Eikime su degančiomis širdimis, atviromis akimis ir keliu žengiančiomis kojomis, kad Dievo žodžiu uždegtume kitų širdis, atvertume kitiems akis pamatyti Jėzų Eucharistijoje ir pakviestume visus kartu eiti taikos ir išganymo keliu, kurį Dievas Kristuje dovanojo žmonijai.

Šventoji Marija Keliautoja, Kristaus mokinių misionierių Motina ir Misijų Karaliene, melski už mus!

Pranciškus

Kaip būti misionieriumi šiuolaikiniame pasaulyje

Kaip būti misionieriumi šiandien? Misionierius turi puoselėti nuostatą klausytis. Turime misionieriaus, kuris pamokslauja, skelbia, galbūt iškeltoje rankoje laikydamas kryžių, įvaizdį. Tačiau man autentiškiausias įvaizdis yra asmens, kuris sėdi susitikimų vietoje – turguje ar kaimo susirinkime – ir klausosi. Jis klausosi. Bendruomenės, o paskui – atskirų žmonių klausymasis, siekiant užmegzti su jais ryšį, yra bet kokio skelbimo pagrindas. Net jei būčiau misionierius toje vietoje, kurioje gimiau!

Šiuolaikinėje kultūroje kalbėjimą esame pavertę beveik agresijos sinonimu. Visur, pradedant kavine ir baigiant politiniais debatais, reikia kalbėti, kalbėti greitai, užgožti kitus žodžiais. Retai kada dalyvaujame tikrame dialoge, kuris yra veikiau augimas kartu siekiant gilesnio supratimo.

Savo idėjų primetimas yra labiausiai nutolęs nuo misijos. Misija yra atsakyti į klausimus, kuriuos tavo veiksmai sukelia žmonių širdyse, arba į klausimus, kurie jau yra, bet jie užslėpti širdyje ir jiems reikia įsiklausymo,

kad jie galėtų išsireikšti. Kalbama turi būti po to, kai pagarbiai ir dėmesingai klausoma.

Afrikos žemyno tradicija kur kas ilgiau buvo žodinė. Būtent todėl, kad žodis nebuvo užrašomas, jis turėjo būti apgalvotas ir pasvertas prieš jį ištariant, o tada gavėjas pagarbiai ir atidžiai jo klausydavosi ir, jei tai būdavo svarbu – išsaugodavo jį savo širdyje. Vienas pirmųjų pamokymų, kuriuos gavau atvykęs į Afriką, o tiksliau – į Zambiją, buvo pagyvenusio vietos kunigo. Jis man pasakė: „Veiksmingiausia katechezė yra per laidotuves. Tai svarbiausias mūsų socialinio gyvenimo įvykis. Laidotuvėse dalyvauja visi, visų religijų atstovai. Tai, ką pasakysite, bus įsisąmoninta ir prisimenama net po daugelio metų“.

Klausytis – pirmas žingsnis siekiant bendrauti. Jauni žmonės Afrikoje mokosi klausytis. Iki šiol stebiuosi, kai būdamas su grupe jaunų žmonių ar vaikų ir kalbėdamas jaučiu, kaip jie įdėmiai žiūri į mane ir, atrodo, išties nori įsigilinti į tai, ką sakau. Kas nemoka klausytis, nėra brandus žmogus. Net jei jis senas. Prisimenu pagyvenusį misionierių, kurio vietiniai gyventojai labai negerbė, o aš nesupratau kodėl. Per atostogas Kanadoje, savo tėvynėje, šis įsidėjo klausos aparatą, ir kai žmonės apie tai išgirdo, pagavau juokingą jų mestelėtą komentarą: „Kam jam tą daiktą įdėjo, kad geriau girdėtų – juk jis ir taip niekada neklausė!“ Jis buvo laikomas mažu, nes mažai klausėsi.

Klausydamiesi kitų mokomės klausytis Dievo, net ir tyloje. Asmeniškai mano pašaukimas į misiją radosi ne po kokio nušvitimo ar dramatiško įvykio – tai buvo kelionė, prasidėjusi nuo klausymosi kitų ir Dievo. Paklydau, kai nustoju klausytis. Kita vertus, tikiu, kad maldos esmė yra klausytis Dievo, galbūt prieš tai išsakyti jam savo širdies prašymus bei jausmus. Popiežius Pranciškus yra mums pavyzdys. Jo žodžiai visada kupini įsiklausymo – jis kalba kaip žmogus, kuris klausėsi kitų ir Dievo, ir perteikia tai, kuo gyvena.

Tėvas Renato Kizito Sesana MCCI,

vienuolis kombonietis, misionierius Afrikoje,
žurnalistas ir rašytojas, įkūręs bendruomenę „Koinonia“
ir skatinantis įvairių veiklą Kenijoje ir Zambijoje,
skirtą buvusiems gatvės vaikams susigrąžinti

MALDA

Viešpatie, pasirodyk mums,
ieškantiems Tavo veido.
Ateik susitikti su mumis, Viešpatie,
Absoliuto piligrimais.
Viešpatie, eik su mumis,
kurie iškeliaujame ir nežinome, kur eiti.
Prieik prie mūsų ir žingsniuok su mumis,
nevilties ištiktaisiais kelyje į Emausą,
ir neįsižeisk, jei nežinome,
kad tai Tu eini su mumis –
Tu, kuris mus verti nerimti
ir uždegi mūsų širdis.
Mes nežinome, kad nešiojamės Tave savyje:
sustok su mumis, nes artėja vakaras,
o naktis tamsi ir ilga, Viešpatie.
(t. David Maria Turoldo)

Turinys

- 5** Pratarinė
- 17** Dekreto *Ad Gentes* citatos kiekvienai 2023 m. spalio dienai
- 29** Švč. Mergelės Marijos rožinio struktūra
- 33** Rožinio slėpiniai
- 42** Popiežiaus Pranciškaus žinia 97-osios Pasaulinės misijų dienos proga (2023 m. spalio 22 d.)
- 51** *Misionieriaus liudijimas*. Kaip būti misionieriumi šiuolaikiniame pasaulyje
- 54** Malda

Viršelio nuotraukos autorius – P. Maxwell Photography

www.shutterstock.com

„Degančios širdys, keliu žengiančios kojos“

(plg. Lk 24, 13-35)

**ŠVČ. M. MARIJOS ROŽINIO MALDA
ŠVENČIANT 2023 M. MISIJŲ MĖNESĮ**

NACIONALINĖ MISIJŲ TARNYBA
S. Skapo g. 4, LT-01122, įm. k. 306008380
Banko sąsk. LT57 7044 0901 0291 3209

Daugiau informacijos: misijos.katalikai.lt
info@misijos.katalikai.lt

Spausdino UAB „Petro Ofsetas“,
Naujoji Riovonių g. 25 C, LT-03153 Vilnius
SL 1977. Tiražas 11 001 egz.
Sutarties Nr. 2023/07-43

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios
bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale *ibiblioteka.lt*
ISBN 978-609-96325-1-3

Knygutė platinama nemokamai

2023 m. spalio mėnesio misionieriška tema yra „Degančios širdys, keliu žengiančios kojos“ (plg. Lk 24, 13–35).

Biblinis Emauso mokinių epizodas lydi mus misionieriško sąmoningumo kelionėje. Emauso mokiniai, atpažinę Mokytoją, kai šis laužė duoną, pakyla ir skuba į Jeruzalę pranešti apie Jo prisikėlimą. Tai kiekvieno misionieriaus istorija tiek tolimuose kraštuose, tiek kasdienio mūsų gyvenimo kontekste: sutinkame gyvą Jėzų ir nešame Jį kaip dovaną tiems, kurie Jo dar neatpažino.

Ši maldos knygutė – pagalba įvairioms parapijų bendruomenėms melstis Rožinį spalį – misijų mėnesį. Kartu su tikinčiaisiais visame pasaulyje kviečiame tapti didelės maldos grandinės, taip pat ir Lietuvoje, už Dievo karalystės kūrimą ir sklaidimą dalimi, pradėdami nuo mūsų pačių širdžių. Kartu su Emauso mokiniais ir mes tarkime Viešpačiui: „Pasilik su mumis!“ (Lk 24, 29) ir kartu su Jėzumi stiprinkime misionierišką Bažnyčią.

Knygutė platinama nemokamai